

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/67/2016
Identifikačné číslo spisu: 1011201366
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1011201366.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou WERNER & Co., s.r.o., Stromová 54/A, Bratislava, IČO: 36 869 643, proti žalovanej: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č.: SK/0068/99/2011 zo dňa 10. júna 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 117/11 - 162 zo dňa 13. novembra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 117/11 - 162 zo dňa 13. novembra 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č.: SK/0068/99/2011 zo dňa 10.06.2011, ktorým zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj č. P/0273/01/2010 zo dňa 18.05.2011, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 3000 € pre porušenie zákazu vyplývajúceho z § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „ZoOS“).

Krajský súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutia spĺňajú požiadavky podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, sú presvedčivo odôvodnené, pričom žalovaná sa náležite vysporiadala so všetkými odvolacími námietkami žalobcu. Žalovaná sa vecou starostlivo zaoberala, svoj názor logicky zdôvodnila, zvažila všetky relevantné skutočnosti a dodržala aj atribúty spravodlivého procesu s ohľadom na zmysel

a účel záujmu chráneného právnymi normami na ochranu spotrebiteľov. V konaní bolo nepochybne preukázané, že spotrebiteľ bol v relevantnom čase v starobnom dôchodku (pôvodne v invalidnom dôchodku, neskôr starobnom dôchodku), počas ktorého nikdy nepodnikal ani nepracoval. Spotrebiteľ v čestnom prehlásení potvrdil, že celý formulár o pôžičke vyplňal obchodný zástupca žalobcu, ktorý mu bez vysvetlenia dal podpísať všetky papiere s tým, že bolo zaškrtnuté „povolanie“ napriek tomu, že spotrebiteľ nikdy nepodnikal, nepracoval. Nebol poučený o tom, čo znamená povolenie a že je to pre neho nevýhodnejšie. Prvostupňový orgán zabezpečil listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, v ktorom období bol spotrebiteľ v invalidnom a odkedy už v starobnom dôchodku a že nikdy nebol SZČO.

Pokiaľ žalobca namietal, že správne orgány nezistili, či bol spotrebiteľ v starobnom alebo invalidnom dôchodku a nezistili ani rozsah invalidity dlžníka a jej vplyv na možnosť vykonávania povolenia, krajský súd hodnotil tieto námietky ako nedôvodné, keďže nemali vplyv na skutočnosť, že v predmetnej zmluve o úvere bolo obchodným zástupcom žalobcu vyznačené, že finančné prostriedky sa poskytujú na výkon povolenia, ktoré reálne neexistovalo. Žalobca žiadnym spôsobom nepreveril skutočnosti rozhodujúce pre určenie, že úver bol poskytnutý na výkon povolenia.

Krajský súd ďalej poukázal, že definícia spotrebiteľa v Občianskom zákonníku je podobná definícii spotrebiteľa podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, avšak v smere ochrany spotrebiteľa a možnosti simulácie jeho iného postavenia je ešte prísnejšou. Kým z § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že za spotrebiteľa sa považuje fyzická osoba, ktorej bol úver poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, výkladom Občianskeho zákonníka možno dospieť k záveru, že „nespotrebiteľom“ je len tá osoba, ktorá do postavenia odberateľa tovaru či služieb vstupuje konaním v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Pri povolaní je situácia komplikovanejšia z dôvodu, že toto môže byť vykonávané ako samostatne zárobková činnosť (slobodné povolania), ale aj v pomere obdobnom zamestnaneckému (napr. sudcovia). Práve nepochybná priraditeľnosť povolenia ku konkrétnej skupine môže mať zásadný význam v prípadoch, kde by síce nemuselo ísť o spotrebiteľský úver, napriek tomu však môžu vzniknúť pochybnosti o tom, či tu ide o zmluvu spadajúcu aj pod úpravu spotrebiteľských zmlúv. Pokiaľ ide o povolenie vykonávané v režime obdobnom obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti ako aj o súvis uzavretia zmluvy (jej plnenia) s takýmto povolaním odberateľa, ide o vzťah nespádajúci pod úpravu spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku.

Krajskému súdu bolo z úradnej činnosti známe, že žalobca si opakovane počína tak, že pri uzatváraní zmlúv o úvere postupuje tak, aby boli vylúčené normy spotrebiteľského práva. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania dlžníka ťaží toho, kto tak tvrdí. Bezpečným preukázaním nemôže byť len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy (poskytnutí úveru) na výkon povolenia, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolenie prijímateľa úveru a aký konkrétny súvis má s takýmto povolaním či predmetom činnosti, uzavretie príslušnej zmluvy. Vymedzenie účelu - poskytnutie úveru „na výkon povolenia“ v spojení s nedostatkom akejkoľvek aktivity žalobcu má taký vplyv, ako by v zmluve nebol účel úveru vymedzený vôbec. Akékoľvek dokazovanie ohľadne „povolania“ spotrebiteľa by bolo nadbytočné a neefektívne. Z podkladov rozhodnutia nesporne vyplýva, že žalobca v súvislosti s uzatvorením zmluvy o úvere so spotrebiteľom nekonal v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti a narušil ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k predmetnej službe. Krajský súd uviedol, že rovnako mu je známe konanie žalobcu, ktorým presvedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov s cieľom dosiahnuť, aby sa účel úveru vyznačil účel na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, t. j. aby bol tento úver v režime obchodného práva a nie práva spotrebiteľského.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že v prípade dotknutého spotrebiteľa sa mohlo jednať o dôchodcu, ktorý si privyrába, t. j. vykonáva zárobkovú činnosť, toto tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal. Správne orgány definovali spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom poskytnutie úveru na výkon povolenia či podnikania predpokladá, že takúto činnosť žiadateľ o úver v skutočnosti aj vykonáva. Pre posúdenie veci je rozhodujúci skutočný účel, na ktorý bude úver poskytnutý. Spotrebiteľ síce v danom prípade podpísal zmluvu o úvere, a to s obsahom, ktorý ho jednoznačne znevýhodnil. Pokiaľ žalobca tvrdil, že poskytnutie úveru na účel výkonu povolenia spôsobil výlučne spotrebiteľ, nemohla by táto skutočnosť zhojiť nezákonný postup žalobcu, ktorý postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a zároveň podstatne narušil ekonomické správanie sa spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe. Zaškrtnutím políčka v zmluve majúceho svedčiť o

poskytnutí úveru na výkon povolania, bez reálneho stotožnenia povolania spotrebiteľa a zistenia, aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti spotrebiteľa má uzavretie zmluvy, žalobca nedodržiaval úroveň osobitnej starostlivosti zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi či všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Zmluva umožňovala aj iný obsah vyhlásenia v podobe poskytnutia úveru na iný účel, avšak žalobca celkom cielene smeroval svoj postup tak, aby dosiahol režim spadajúci pod Obchodný zákonník. Je nesporné, že dlžník vstúpil do zmluvného vzťahu so žalobcom z vlastnej vôle a ak by aj bolo pravdivé tvrdenie, že sám uviedol účel úveru na povolenie, nijako by sa to nedotklo toho, že žalobca nekonal s požiadavkami odbornej starostlivosti a zároveň podstatne porušil zákaz nekalých obchodných praktík.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že obchodná praktika môže byť spojená výlučne s výrobkom a nie aj so službou. Z § 7 ods. 2 ZoOS je zrejmá možnosť použitia obchodných praktík aj na oblasť služieb a tiež zrejmá vôľa zákonodarcu pri preberaní smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES, ale aj cieľov, ktoré táto smernica sleduje, ktorými sú nepochybne ochrana spotrebiteľov a to nielen pri výrobkoch, ale celkom zrejme aj pri službách. ZoOS v § 7 ods. 2 stanovuje, že musia byť kumulatívne splnené obe podmienky uvedené pod písm. a/ a b/. Prvostupňový správny orgán preukázal existenciu absolútneho nedostatku odbornej starostlivosti u žalobcu vo vzťahu k spotrebiteľovi, ako aj skutočnosť, že šlo o priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k predmetnej službe a zároveň preukázal skutočnosť, že zmluva bola v dôsledku vyňatia z ochrany spotrebiteľského práva uzatvorená za nevýhodných podmienok majúcich negatívne dôsledky predovšetkým na majetkovú sféru spotrebiteľa. Je pravdou, že vo výroku prvostupňového rozhodnutia mal správny orgán text výroku formulovať tak, aby nevznikalo, že jedna podmienka má za následok splnenie druhej podmienky (slovo „čím“), ale mal použiť spojku „a“, avšak toto formálne pochybenie nepredstavuje takú vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť výroku, ktorý je formulovaný jednoznačne konkrétne a nevzbudzuje žiadne pochybnosti o tom, ako správny orgán vo veci rozhodol.

Spotrebiteľ bol celkom zrejme v znevýhodnenom postavení v porovnaní s poskytovateľom úveru, ktorý mu bol povinný poskytnúť informácie v zmysle zákona a nie docieľiť poskytnutie úveru mimo rámca ochrany spotrebiteľského práva bez ohľadu na skutočnosť. To, že žalobca je nebankovou spoločnosťou neznamena, že nie je povinný rešpektovať úpravu spotrebiteľských úverov. Preverenie skutočností rozhodujúcich pre určenie, či žiadateľ o úver spĺňa definíciu spotrebiteľa je nepochybne v možnostiach žalobcu. Je zrejmé, že predmetná obchodná praktika mohla podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Poskytnutý úver bol pre spotrebiteľa oveľa nevýhodnejší ako by bol spotrebiteľský úver, ktorý mu mal byť v skutočnosti poskytnutý. Ekonomický záujem spotrebiteľa bol nielen porušený, ale tento utrpel konaním žalobcu aj reálnu ujmu. Bolo nesporne preukázané, že spotrebiteľ žiadne povolenie nevykonával.

Krajský súd vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nepodpisania napadnutého rozhodnutia uviedol, že na čele SOI je v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 128/2002 Z. z. ústredný riaditeľ, ktorého v čase jeho neprítomnosti zastupuje vedúci právneho odboru, ktorým bol v relevantnom čase Mgr. A. K., ktorý napadnuté rozhodnutie podpísal.

Pokiaľ sa žalobca domnieval, že na vznik zodpovednosti je potrebné porušenie minimálne dvoch povinností, krajský súd dospel k záveru, že v žiadnom prípade netreba porušiť minimálne dve povinnosti ustanovené ZoOS, keďže pod slovom „povinnosti“ (§ 24 ods. 1) sa rozumejú všetky povinnosti ustanovené týmto zákonom, pričom sankcionovať možno každé jednotlivé porušenie povinnosti.

O trovách konania rozhodol krajský súd v súlade s § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keď žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanej náhrada trov neprináleží.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie žalovanej a vec jej vráti na ďalšie konanie.

Žalobca v podstate zotrval na žalobných námietkach, pričom uviedol, že pokiaľ výrok správneho rozhodnutia stanovuje preukázanie oboch podmienok tak, že splnením prvej podmienky je splnená podmienka druhá, ide o zjavný rozpor so ZoOS a rozhodnutie nemôže z hľadiska zákonnosti obstáť. Vzhľadom na to, že sa jedná o vadu výroku rozhodnutia, žalobca nepovažoval toto pochybenie len za formálne.

Podľa názoru žalobcu vo veci nebol preukázaný nedostatok odbornej starostlivosti, nakoľko sa jednalo o jednoduchú zmluvu, z ktorej vyplývala výška úveru (istiny) a celková suma na vrátenie. Pre jej

pochopenie nebolo potrebné žiadne osobitné vzdelanie, postačovala znalosť jednoduchej matematiky. Pokiaľ krajský súd predmetnú zmluvu hodnotil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nie je zrejmé, ako mohlo dôjsť k podstatnému narušeniu ekonomického správania spotrebiteľky. Rozhodujúcim je zákon o spotrebiteľských úveroch, nie dohoda účastníkov. Nakoľko zmluva o úvere neobsahovala RPMN, bol poskytnutý bezúročný úver a bez poplatkov. Ekonomické správanie spotrebiteľky narušené nebolo, nebolo preukázané, že by spotrebiteľka za vedomosti, že ide o spotrebiteľský úver, resp. o obchodnoprávny kontrakt vez spotrebiteľskej ochrany, nepožiadala žalobcu o úver, v nadväznosti na chýbajúcu RPMN nebol preukázaný ani iný negatívny dôsledok, práve naopak, spotrebiteľka mohla profitovať z poskytnutia bezúročného úveru. Žalovaná mala preukázať spôsobilosť podstatného narušenia ekonomického správania spotrebiteľa v dôsledku obchodnej praxe a to, že spotrebiteľka, ak by mala vedomosť a vysvetlenie o obsahu predloženého návrhu zmluvy, by túto zmluvu neuzavrela. Keďže nebola vypočítaná ani spotrebiteľka, ani iné osoby zúčastňujúce sa na uzavretí zmluvy, nemohol žalovaný mať za preukázané splnenie podmienky podľa § 7 ods. 2 ZoOS.

Žalobca tiež poukázal, že pokiaľ sa podľa ZoOS definícia obchodnej praxe neviaže na službu, to isté platí aj v prípade nekalej obchodnej praxe. Ďalej namietal nedostatočne zistený skutkový stav z pohľadu, či dlžník určité povolanie vykonával alebo nie, ako aj splnenia podmienky podľa § 7 ods. 2 písm. b/ ZoOS. Žalovaná rovnako postupovala nezákonne, keď spojila oznámenie o začatí konania a poskytnutie možnosti účastníkovi konania, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol vyjadriť k jeho podkladu.

Taktiež napadnuté rozhodnutie žalovanej malo byť podpísané vedúcim správneho orgánu, zo zákona žiadne zastupovanie ústredného riaditeľa a oprávnenie Mgr. K. na podpis rozhodnutia nevyplýva. Záverom žalobca poukázal, že v obdobnej skutkovej veci žalovaná zastavila konanie, a teda v aktuálnej rozhodovacej praxi nepovažuje zmluvy obdobné zmluve o úvere za zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 22.04.2014 vyjadrila žalovaná tak, že napadnutý rozsudok navrhla ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázala na vyjadrenie k žalobe. Vo vzťahu k zastaveniu konania v inej veci žalovaná uviedla, že sa nejednalo o rovnaký prípad ako v prejednávanej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8Sžo/45/2014 zo dňa 19.08.2015 potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 117/11 - 162 zo dňa 13.11.2013 a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu ako sťažovateľa bol uvedený rozsudok najvyššieho súdu nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 276/2016-29 zo dňa 07.07.2016 zrušený pre porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vec bola vrátená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Ústavný súd konštatoval, že postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní bola porušená jedna z požiadaviek spravodlivého procesu, a to kontradiktórnosť konania, keďže sťažovateľovi nebolo umožnené zaujať stanovisko k vyjadreniu žalovanej z 22.04.2014 k podanému odvolaniu, pretože najvyšší súd sťažovateľovi predmetné vyjadrenie žalovanej nedoručil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vrátení veci ústavným súdom zaslal žalobcovi vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu voči rozsudku zo dňa 22.04.2014, ktoré mu bolo doručené dňa 23.11.2016.

Žalobca doručil dňa 06.12.2016 najvyššiemu súdu podanie označené ako „Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovanej“ zo dňa 01.12.2016, z obsahu ktorého vyplynulo, že žalobca nevyužil možnosť reagovať na všetku argumentáciu žalovanej v jej písomnom vyjadrení k odvolaniu, no zameril sa na dôvody nezákonnosti výroku preskúmaného rozhodnutia žalovanej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.) po vrátení veci Ústavným súdom Slovenskej republiky opätovne preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl.

O. s. p.), súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 212 ods. 1 O. s. p.), a dospel k rovnakému záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25.01.2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 7 ods. 1 ZoOS, nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie.

Podľa § 7 ods. 2 ZoOS, obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovanej č.: SK/0068/99/2011 zo dňa 10.06.2011, ktorým zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj č. P/0273/01/2010 zo dňa 18.05.2011, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 3000 € pre porušenie zákazu vyplývajúceho z § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „ZoOS“).

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s ním stotožňuje v celom rozsahu. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a pre zdôraznenie jeho správnosti uvádza:

Vo vzťahu k zákonosti napadnutého rozhodnutia najvyšší súd poukazuje, že z ustálenej judikatúry (napr. rozsudky tunajšieho súdu sp. zn. 2Sžo/238/2009 zo dňa 19.05.2010, zverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR 6/2011, s. 61, pod č. 101/2011, sp. zn. 2Sžo/106/2007 zo dňa

13.03.2008, zverejnený v časopise Zo súdnej praxe 4/2008, s. 159, pod č. 57/2008, sp. zn. 2Sžf/9/2010 zo dňa 16.02.2011 zverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR 2/2012, s. 93, pod č. 30/2012, vyplýva, že v rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o správnych deliktach, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Rozhodnutie o uložení sankcie musí vo výroku obsahovať riadne popísanie skutku a musí byť z neho zrejmé bez akýchkoľvek pochybností, akého správneho deliktu sa žalobca dopustil, kedy sa deliktu dopustil a v čom spočíva spáchaný delikt.

Pokiaľ žalobca vyhodnotil obsah výroku ako nezákonný, obsahujúci podmienku, nemohol najvyšší súd, súladne s právnym názorom súdu prvého stupňa, tejto námietke prisvedčiť. Výrok prvostupňového rozhodnutia spĺňa všetky zákonné náležitosti. Z výroku prvostupňového rozhodnutia je nepochybne, akého správneho deliktu majúceho podklad v konkrétnom konaní sa žalobca dopustil. Nejedná sa pri formulácii použitej prvostupňovým správnym orgánom o vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, a preto na ňu krajský súd správne neprihliadal.

Ako nedôvodnú bolo potrebné vyhodnotiť aj námietku žalobcu týkajúcej sa podpísania napadnutého rozhodnutia neoprávnenou osobou, keď ho podpísal Mgr. K. ako zástupca vedúcej služobného úradu a vedúci právneho oddelenia. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že v zmysle § 13 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vedúcim služobného úradu v služobnom úrade uvedenom v § 9 ods. 1 písm. c/, t. j. v inom orgáne štátnej správy, je jeho štatutárny orgán vymenovaný podľa osobitného predpisu, ktorým je v prejednávacom prípade ústredný riaditeľ SOI. Rozhodnutie tak bolo podpísané oprávnenou osobou, a to vedúcim právneho odboru, ako zástupcom ústrednej riaditeľky SOI.

Záverom najvyšší súd k námietke nepreukázania podstatného narušenia ekonomického správania spotrebiteľky a možnosti spotrebiteľky profitovať z bezúročného úver uvádza, že úver sa stal bezúročným práve v dôsledku nezákonného postupu žalobcu, pričom v čase uzatvárania zmluvy o úvere nebolo zámerom žalobcu poskytnutie bezúročného úveru, ale nepochybne poskytnutie úročeného úveru s RPMN dokonca vyššou ako bola jej najvyššia prípustná hodnota podľa nariadenia Vlády SR č. 238/2008 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Najvyšší súd rovnako ako správne orgány ako aj súd prvého stupňa nemá pochybnosti, že pokiaľ by žalobca (resp. osoba ním použitá) poskytol pri dojednaní zmluvy o úvere zrozumiteľným spôsobom spotrebiteľke všetky relevantné informácie, táto by nemala záujem uzavrieť zmluvu o úvere, pri ktorej suma, ktorú sa zaviazala splatiť bola nezanedbateľne vyššia ako by tomu bolo pri zmluve o spotrebiteľskom úvere.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca vo veci nemal úspech a žalovanej v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku konanie podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho

súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.